

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jany Daňkové a soudců Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Alexandra Krysla v právní věci **žalobce Sedlecký kaolin a.s.**, se sídlem Božichany 167, *zastoupeného JUDr. Radko Polednou, advokátem, se sídlem K. H. Borovského 63, Sokolov*, proti **žalovanému Celnímu ředitelství Plzeň**, se sídlem Ant. Uxy 11, Plzeň, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2010, čj. 6775-2/2010-160100-21

t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě ke Krajskému soudu v Plzni se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2010, čj. 6775-2/2010-160100-21 (*dále jen napadené rozhodnutí*), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Celního úřadu Karlovy Vary (*dále jen celní úřad*) ze dne 28. 6. 2010, čj. 10329-5/2010-086100-024 (*dále jen rozhodnutí celního úřadu*), jímž byla zamítnuta žádost žalobce o vrácení přeplatku daně z plynu a elektřiny. Dále žalobce navrhoval, aby mu bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení.

II. Důvody žaloby

2. V úvodu žaloby žalobce vyjmenoval rozhodnutí, která předcházela vydání touto žalobou napadenému rozhodnutím, a konstatoval, že je předmětem řízení vrácení přeplatku daně z plynu a elektřiny za období od 1. 1. 2008 do 17. 2. 2010.

3. Žalobce nesouhlasil se závěrem žalovaného, že lze nabývat komodity (elektřinu a plyn) osvobozené od daně až od vykonatelnosti rozhodnutí, kterým bylo návrhu na osvobození vyhověno, a nikoliv zpětně, když ve skutečnosti se tak stalo již od vydání takového rozhodnutí. Nikde není stanoveno, že rozhodnutí celních orgánů o osvobození příslušné komodity od daně se přiznává až ode dne vydání povolení, kterým bylo návrhu vyhověno. Dle žalobce je nesporné, že důvody pro vydání povolení nabývat elektřinu a plyn osvobozené od daně, byly u něj dány již od účinnosti zákona č. 261/2007 Sb., tedy od 1. 1. 2008. Jediným důvodem, proč žalobce platil daň, ačkoliv měl nabývat elektřinu a plyn osvobozené od daně, byla nezákonná (protiprávní) rozhodnutí celních orgánů. Pokud by celní orgány vycházely ze závěrů rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 9. 12. 2009, čj. 57Ca 31/2009-67 (*kterým byla zrušena původní rozhodnutí o nepovolení osvobození od daně – poznámka soudu*), měly vedle rozhodnutí účinných od 18. 2. 2010, vydat i rozhodnutí pro dobu od 1. 1. 2008 do 17. 2. 2010. Pokud by se tak stalo, byl by na kreditní straně osobního účtu žalobce evidován podle § 64 odst. 4, resp. § 64 odst. 6 d.ř. vratitelný přeplatek a bylo by povinností celního úřadu tento žalobci vrátit.

4. Žalobce po vydání uvedeného rozsudku Krajského soudu v Plzni jednal s Generálním ředitelstvím cel v Praze, které reagovalo 2. 3. 2010 e-mailem: *...žádost o vráтку adresujte místně příslušnému správci daně.... Ve věci náhrady škody způsobené rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem adresujte žádost přímo na Ministerstvo financí v souladu s § 6 odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb.* Žalobce proto podal k celnímu úřadu 26. 4. 2010 žádost o vrácení přeplatku daně z plynu a elektřiny a k Ministerstvu financí žádost o náhradu úroků z částek na dani zaplacených. Ministerstvem financí mu bylo sděleno, že plnění za škodu ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb. přichází v úvahu pouze po vyčerpání všech procesních prostředků ve smyslu § 8 odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb.

5. Žalobce shrnul, že splňoval podmínky pro povolení k nabývání elektřiny a plynu osvobozených od daně od účinnosti zákona č. 261/2007 Sb., tj. od 1. 1. 2008. Nezákonnými rozhodnutími celních orgánů však byl povinen v období od 1. 1. 2008 do 17. 2. 2010 za odebranou elektřinu a plyn platit daň. Zaplacením daně mu vznikla škoda jako majetková újma, kterou řádně specifikoval a vyčíslil. Stalo se tak na základě protiprávních rozhodnutí celních orgánů, když příčinná souvislost mezi protiprávním jednáním a způsobenou škodou je zcela zřejmá. Jsou tedy splněny předpoklady odpovědnosti za škodu.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby a zopakoval svoji argumentaci z napadených rozhodnutí.

IV. Replika žalobce

7. Žalovaný od podání první žádosti žalobce, tj. od 15. 1. 2008, využívá všech možností, aby oprávněné nároky žalobce mařil. Když krajský soud zrušil napadená rozhodnutí, byla obě vadná rozhodnutí celního úřadu dne 18. 2. 2010 zrušena a téhož dne bylo vydáno povolení nabývat elektřinu a plyn osvobozené od daně, ale až od data vydání těchto rozhodnutí, tj. od 18. 2. 2010. Pokud byla původní rozhodnutí nezákonná, jak uvedl v rozsudku krajský soud, a žalovaný byl v dalším řízení tímto právním názorem krajského soudu vázán, pak žalovaný nepostupoval, jak měl, rozhodl-li o osvobození až od data nového rozhodnutí, od 18. 2. 2010. Závazný právní názor krajského soudu nemůže platit až od doby, kdy se příslušný orgán žalovaného rozhodne vydat ve věci tentokrát již meritorně správné rozhodnutí, ale logicky platí pro celé správní řízení. Není možné, aby v důsledku nezákonných rozhodnutí správního orgánu došlo k nápravě až od data nového rozhodnutí a pro dobu před tímto rozhodnutím by platil protiprávní stav. Pokud krajský soud konstatoval, že oba návrhy splňovaly obsahové náležitosti, pak právně závazný názor krajského soudu, že jsou napadená rozhodnutí nezákonná, neplatí „ex nunc“ – tedy od okamžiku vydání rozsudku, ale „ex tunc“ – zpětně k datům, ke kterým mělo být ve správním řízení rozhodnuto. Žalovaný však celou záležitost procesně „obešel“ tím, že místo, aby původní nezákonná rozhodnutí změnil, je zrušil, a rozhodl novými rozhodnutími s účinností od jejich vydání, tedy od 18. 2. 2010.

8. Protože i původně podaná žádost z 15. 1. 2008 splňovala obsahové náležitosti, žádal žalobce vrácení daně za období od 1. 1. 2008 do 17. 2. 2010. Ke škodě na majetku žalobce došlo, když od 1. 1. 2008 do 17. 2. 2010 platil daň z elektřiny a plynu, ačkoliv zde byly důvody pro osvobození, které uváděl od počátku. Pokud by celní úřad svým prvním rozhodnutím z 30. 6. 2008 ohledně žádosti z 15. 1. 2008 rozhodl správně, byl by žalobce osvobozen od předmětných daní od 1. 1. 2008.

V. Posouzení věci Krajským soudem v Plzni

Z čeho soud vycházel

9. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 s.ř.s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s.ř.s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. O věci samé rozhodl soud podle § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení jednání, neboť žalobce se k výzvě soudu nevyjádřil, soud proto vycházel z fikce jeho souhlasu, a žalovaný výslovně souhlasil.

10. Mezi účastníky je sporným, zda žalobci vznikl přeplatek daně z plynu a elektřiny za období od 1. 1. 2008 do 17. 2. 2010. Dle žalobce mu mělo být osvobození od daně z plynu a elektřiny přiznáno od 1. 1. 2008, tj. od účinnosti zákona č. 261/2007 Sb., o stabilizaci

veřejných rozpočtů (*dále jen zákon č. 261/2007 Sb.*), dle žalovaného od 18. 2. 2010, tj. ode dne rozhodnutí celního úřadu o osvobození žalobce od daně z plynu a elektřiny.

11. Žaloba není důvodná.

Skutkový základ

12. Žalobce podal dne 15. 1. 2008 k celnímu úřadu návrh na vydání povolení k nabytí plynu, resp. elektřiny, osvobozených od daně. Celní úřad oba návrhy zamítl (rozhodnutím ze dne 30. 6. 2008, čj. 777-5/08-086100-024 ohledně plynu a ze dne 30. 6. 2008, čj. 778-5/08-086100-024 ohledně elektřiny). Proti těmto rozhodnutím celního úřadu se žalobce neodvolal.

13. Následně podal žalobce k celnímu úřadu dne 3. 10. 2008 nový návrh (podáním ze dne 29. 9. 2008) na vydání povolení k nabytí plynu, resp. elektřiny, osvobozených od daně. Rovněž tento návrh byl celním úřadem zamítnut (rozhodnutími z 9. 12. 2008, čj. 14253-2/08-086100-024 ohledně plynu a čj. 12777-3/08-086100-024 ohledně elektřiny). Odvolání žalobce žalovaný zamítl (rozhodnutím z 11. 2. 2009, čj. 1699-2/09-1601-21 ohledně plynu a z 24. 2. 2009, čj. 1699-3/09-1601-21 ohledně elektřiny). Proti rozhodnutím žalovaného podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Plzni.

14. Rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 9. 12. 2009, čj. 57Ca 31/2009-67 (*dále jen rozsudek krajského soudu*) byla zrušena rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 2. 2009, čj. 1699-2/09-1601-21 a ze dne 24. 2. 2009, čj. 1699-3/09-1601-21 podle § 78 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (*dále jen s.ř.s.*) pro nezákonnost a vady řízení [§ 76 odst. 1 písm. b), c) s.ř.s.].

15. Krajský soud v rozsudku dovodil, že žalobce v obou žádostech řádně tvrdil, že plyn, resp. elektřinu, u nichž požadoval osvobození od daně, bude používat k mineralogickým postupům ve smyslu § 8 odst. 1 písm. f) Části 45., resp. § 8 odst. 2 písm. f) Části 47. zákona č. 261/2007 Sb., neboť jeho činnost spočívá ve zpracovávání vytěženého kaolinu a bentonitu, nikoliv v jejich těžbě, a že výrobu plavených kaolinů a výrobků z bentonitu navrhuje zařadit do zpracovatelského průmyslu příslušné klasifikace NACE jako „výrobu ostatních nekovových minerálních výrobků“. Pokud žalovaný dovodil, že sám žalobce v žádostech tvrdil, že těží a expeduje plavené kaoliny a výrobky z bentonitu, nemá takové skutkové zjištění v žádostech oporu. Žalobce výslovně jen pro informaci uváděl, jaké zpracovatelské postupy na již vytěžených zeminách sám provádí. Opřel-li žalovaný obě napadená rozhodnutí o uvedená skutková zjištění, zatížil obě řízení vadou ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s., pro kterou je třeba napadená rozhodnutí zrušit.

16. Dle krajského soudu žalobce splnil i své důkazní břemeno, když svá tvrzení o povaze realizovaných ekonomických činností doložil odborným vyjádřením doc. Ing. Vladimíra Hanykýře Dr.Sc., Ústav skla a keramiky Vysoké školy chemicko-technologické v Praze. Autor zde na základě podrobné argumentace dospěl k závěru, že produkce řady specifických druhů plaveného kaolinu a výroba bentonitového steliva pro drobná hospodářská zvířata jsou energeticky náročnou činností, přesahují rámec standardního zpracování těžené suroviny. Proto je možné tuto činnost považovat za bezprostředně související s výrobou ostatních nekovových minerálních prostředků (kaolin) či podřadit ji pod výrobu ostatních nekovových

minerálních prostředků (bentonit). Celní úřad se s tímto důkazním prostředkem nevypořádal, což je v příkrém rozporu s § 31 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen d.ř. nebo daňový řád) a se základními zásadami daňového řízení upravenými v § 2 d.ř., a žalovaný jeho obsah zkreslil (jde o výpis z odborné literatury), vadně interpretoval (v podstatě jen zdůrazňuje vysokou ekonomickou náročnost) a bagatelizoval. Z odůvodnění napadených rozhodnutí není zřejmé, proč závěr odborného posouzení při hodnocení důkazů neobstál a z napadených rozhodnutí ani z obsahu správního spisu není zřejmé, že by měl žalovaný k dispozici jiný důkazní prostředek, způsobilý jednoznačně zvrátit závěry odborného vyjádření. Takovým důkazním prostředkem nemůže být registr ekonomických subjektů, jehož se žalovaný dovolával, ani výpis z obchodního rejstříku, bude-li zápis v něm v rozporu se skutečným stavem. Přitom lze akceptovat tvrzení žalobce, že podnikající subjekt může mít v předmětu činnosti zapsanu řadu činností, které aktuálně nevykonává. Za právně významný stav pro posouzení opodstatněnosti návrhu na vydání povolení k nabytí plynu, resp. elektřiny osvobozených od daně ve smyslu zákona č. 261/2007 Sb., tedy užití plynu či elektřiny k mineralogickým účelům, je třeba považovat v souladu s § 2 odst. 7 d.ř. vždy stav skutečný. Krajský soud proto konstatoval podstatné porušení ustanovení o řízení, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, tedy důvod zrušení napadených rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.

17. Pro posouzení žádostí byla klíčovou otázkou, zda plyn či elektřina budou určeny pro mineralogické postupy, resp. použity k mineralogickým postupům, přičemž mineralogickým postupem jsou toliko procesy uvedené v klasifikaci NACE pod kódem DI 26 „výroba ostatních nekovových minerálních výrobků“. Žalovaný však dovodil, že činnost žalobce není zcela homogenní, aby mohla být jednoznačně zaříděna (do klasifikace ekonomických činností), proto je nutno stanovit hlavní (převažující) činnost, která bude tvořit největší přidanou hodnotu, a činnosti vedlejší již nebudou pro zařazení do klasifikace podstatné. Dle krajského soudu tak žalovaný opustil rámec na věc aplikovaných Částí zákona č. 261/2007 Sb., neboť § 8 odst. 1 písm. f) Části 45., resp. § 8 odst. 2 písm. f) Části 47. tohoto zákona je třeba interpretovat tak, že pro přiznání osvobození od daně postačí, bude-li v žádosti uvedena činnost, pro jejíž realizaci má být plynu či elektřiny použito, subsumovatelná pod kategorii mineralogických postupů. Právně nevýznamné pak je celkové zařazení žadatele, jakožto ekonomického subjektu podle odvětvové klasifikace ekonomických činností, které má význam především pro statistické účely. Stejný výklad musely celní orgány zastávat v minulosti, když k žádosti žalobce vydaly 2. 5. 2008 povolení k nabytí plynu a elektřiny osvobozených od daně pro účely výroby páleného kaolinu a suchých omítkových směsí. Celní orgány tak v posuzovaném případě aplikovaly správný právní předpis, který však nesprávně vyložily, napadená rozhodnutí jsou tak nezákonná a je dán důvod pro jejich zrušení podle § 78 odst. 1 s.ř.s.

18. Žalovaný následně rozhodnutím z 11. 2. 2010, čj. 1675-2/2010-160100-21, nařídil celnímu úřadu podle § 55b odst. 4 d.ř. přezkoumání rozhodnutí ohledně plynu (čj. 14253-2/08-086100-024) a rozhodnutí ohledně elektřiny (čj. 12777-3/08-086100-024). Celní úřad zrušil svá původní rozhodnutí (rozhodnutími ze dne 18. 2. 2010, čj. 4387-2/2010-086100-024 ohledně plynu a ze dne 18. 2. 2001, čj. 4386-2/2010-086100-024 ohledně elektřiny) a rozhodnutími vydanými téhož dne žalobci povolil nabývat podle § 8 odst. 1 písm. f) zákona č. 261/2007 Sb. plyn (čj. 4387-3/2010-086100-024) a podle § 8 odst. 2 písm. f) zákona č.

261/2007 Sb. elektřinu (čj. 4386-3/2010-086100-024) osvobozené od daně k mineralogickým postupům, a to na dobu 5ti let ode dne vydání povolení, tj. do 18. 2. 2015.

19. Žalobce podal k celnímu úřadu 26. 4. 2010 žádost o vrácení přeplatku na dani za plyn a elektřinu za období od 1. 1. 2008 do 17. 2. 2010 v částce 4.042.711,66 Kč za plyn a 558.894,81 Kč za elektřinu.

20. Celní úřad žádost zamítl (rozhodnutím z 28. 6. 2010, čj. 10329-5/2010-086100-024) a ve výroku uvedl částky připadající na plyn a elektřinu za jednotlivá zdaňovací období, tzn. jednotlivé měsíce daného období. Celní úřad vycházel z § 64 odst. 1 a 4 d.ř. a konstatoval, že žádosti nebylo možné vyhovět, neboť neevidoval vratitelný přeplatek, a to ani k datu jejího podání 26. 4. 2010 ani v rámci 60ti denní lhůty, která počala běžet dnem podání žádosti a uplynula dnem 25. 6. 2010.

21. Žalovaný touto žalobou napadeným rozhodnutím (z 28. 7. 2010, čj. 6775-2/2010-160100-21) odvolání žalobce proti rozhodnutí celního úřadu zamítl. V odůvodnění rozhodnutí citoval příslušná zákonná ustanovení a zrekapituloval průběh správního řízení o návrhu žalobce na osvobození od daně z plynu a elektřiny podle zákona č. 261/2007 Sb. doručené celnímu úřadu 3. 10. 2008. V části odůvodnění týkající se soudem výše konstatovaného sporu mezi účastníky uvedl, ... *nabývat tyto komodity bez daně je odvolatel oprávněn až od doby jeho vykonatelnosti, nikoli však zpětně. Odvolateli v tomto případě, tedy pro období před vydáním předmětného povolení nevzniká právo odebírat dané komodity (elektřina, plyn) bez daně, tudíž tedy nemůže vzniknout jakákoliv pohledávka na straně odvolatele, kterou by bylo možno považovat za vratitelný poplatek.* Dále žalovaný zdůvodnil, že je nutno za přeplatek považovat finanční částku, která převyšuje splatnou daň i s příslušenstvím ve smyslu § 59 odst. 6 d.ř. a že ve vztahu k odvolateli žádný přeplatek neeviduje, a to ani s „nově“ vydanými povoleními k nabývání elektřiny a plynu osvobozených od daně. Celnímu úřadu tak počala běžet lhůta pro jeho vrácení ode dne následujícího po jeho vzniku, nejdéle však do šedesáti dnů ode dne podání žádosti. O této skutečnosti byl odvolatel vyrozuměn. Pokud v uvedené lhůtě přeplatek nevznikl, bylo na místě žádost zamítnout.

22. Žalovaný dále poukázal na to, že odvolatel požaduje vrácení přeplatku za období od 1. 1. 2008 do 17. 2. 2010, a připomněl, že podal první návrhy 15. 1. 2008, avšak po jejich zamítnutí podal návrhy nové. V daném případě tedy nelze ve vztahu k odvolateli uplatnit příslušná ustanovení zákona č. 261/2007 Sb. (k tomu citoval § 30 odst. 2 části 45. zákona č. 261/2007 Sb. a § 30 odst. 2 části 47. zákona č. 261/2007 Sb.). Z uvedených důvodů vydal celní úřad s ohledem na rozsudek krajského soudu povolení nová (ve prospěch odvolatele), ale vztahující se k návrhům datovaným u celního úřadu 3. 10. 2008 a nikoliv k návrhům datovaným u celního úřadu ke dni 15. 1. 2008 (o těchto návrzích bylo rozhodováno zvlášť zamítavým rozhodnutím, přičemž odvolatel po odvolacím řízení rozhodnutí již dále nenapadal). V řízení o vydání povolení totiž nelze tato povolení vydávat se zpětnou platností.

Právní hodnocení

23. Nejprve je nutno zdůraznit, že žalobou napadeným rozhodnutím a jemu předcházejícím rozhodnutím celního úřadu bylo rozhodováno o žádosti žalobce o vrácení

přeplatku na dani z plynu a elektřiny. Oba správní orgány proto správně vycházely z § 64 odst. 1 a 4 d.ř.

24. Podle § 64 odst. 1 d.ř. *částka plateb převyšující splatnou daň včetně příslušenství daně je daňovým přeplatkem*. Podle § 64 odst. 4 d.ř. *požádá-li daňový dlužník o vrácení přeplatku, přeplatek se vrátí, činí-li více než 50 Kč a nemá-li současně daňový dlužník nedoplatek na jiné dani u téhož správce daně, nebo neuplatnil-li podle odstavce 2 požadavek na úhradu nedoplatku jiný správce daně, a to do třiceti dnů od doručení žádosti, pokud zvláštní předpis nestanoví jinak. Nemá-li daňový dlužník ke dni podání žádosti u správce daně vratitelný přeplatek, běží lhůta pro jeho vrácení až ode dne následujícího po jeho vzniku, pokud se tak stane nejdéle do šedesáti dnů ode dne podání žádosti. Nevznikne-li do této lhůty vratitelný přeplatek, žádost se zamítne*.

25. Z uvedených ustanovení vyplývá, že správce daně v rámci zjišťování podmínek pro vrácení přeplatku nejprve zkoumá, zda vůbec nějaký přeplatek daňovému subjektu vznikl a zdali jej na některé z daní eviduje. Zjistí-li, že tomu tak je, zkoumá další podmínky pro zacházení s ním. Nejprve zkoumá, zda neeviduje on sám, nebo některý z jiných správců daně nedoplatek téhož daňového subjektu. Až v situaci, kdy tomu tak není, je oprávněn takový vratitelný přeplatek vydat, vrátit. Pokud však dospěje k závěru, že žádný přeplatek neeviduje, žádost o vrácení přeplatku zamítne.

26. Žalobce dovozoval vznik daňového přeplatku ze svého oprávnění nabývat podle zákona č. 261/2007 Sb. plyn a elektřinu osvobozené od daně, a to od účinnosti tohoto zákona, tzn. od 1. 1. 2008, nikoliv až od vydání rozhodnutí celního úřadu o povolení nabývat tyto komodity osvobozené od daně na dobu pěti let do 18. 2. 2015. Své oprávnění dovozoval z návrhu na vydání povolení k nabytí plynu, resp. elektřiny, osvobozených od daně podaného 15. 1. 2008 a následně 3. 10. 2008, o kterých bylo dle žalobce rozhodnuto nezákonnými rozhodnutími celních orgánů (viz odst. 3 a 5), když podmínky pro přiznání osvobození splňoval již od 1. 1. 2008.

27. Celní úřad zamítl žádost o vrácení přeplatku s odůvodněním, že vratitelný přeplatek ke dni vydání rozhodnutí celního úřadu neexistoval (odst. 20). Žalovaný pak toto odůvodnění rozšířil, když zdůvodnil, že tomu tak je proto, že o návrhu na vydání povolení k nabytí plynu, resp. elektřiny, osvobozených od daně bylo rozhodnuto 18. 2. 2010 a tyto komodity bez daně nelze nabývat zpětně. Zdůvodnil, že oprávnění k nabytí plynu, resp. elektřiny, osvobozených od daně od 1. 1. 2008 připadalo v úvahu podle § 30 odst. 2 Části 45. zákona č. 261/2007 Sb. a § 30 odst. 2 Části 47. zákona č. 261/2007 Sb., pokud byl návrh podán do 15. 1. 2008 a bylo-li mu vyhověno. V daném případě však žalobce po zamítnutí návrhu z 15. 1. 2008 podal 3. 10. 2008 návrh nový, o kterém bylo rozhodnuto 18. 2. 2010. Rozhodováno tak bylo o návrhu z 3. 10. 2008, nikoliv o návrhu z 15. 1. 2008 (odst. 21 a 22).

28. K tomu lze jen uvést, že žalobce proti rozhodnutí celního úřadu o žádosti z 15. 1. 2008, ač poučen v rozhodnutí celního úřadu o možnosti podat opravný prostředek, nepodal odvolání a následně žalobu k soudu a v případě rozhodnutí o žádosti z 3. 10. 2008, kdy bylo ve výroku rozhodnutí celního úřadu stanoveno, že je osvobození od daně z plynu a elektřiny přiznáno na dobu 5 let, tj. do 18. 2. 2015, se rovněž neodvolal a následně nepodal žalobu proti

rozhodnutí správního orgánu u soudu, místo toho požádal 26. 4. 2010 celní úřad o vrácení přeplatku. Obě rozhodnutí tak nabyla právní moci dne 23. 3. 2010 a stala se závaznými jak pro žalobce, tak pro žalovaného, který jimi byl vázán při rozhodování o žádosti žalobce o vrácení přeplatku. Proto celní úřad dospěl ke správnému závěru, že ke dni žalobcovy žádosti nebyl u celního úřadu evidován žádný vratitelný přeplatek, a to ani k datu podání žádosti 26. 4. 2010 ani v rámci 60ti denní lhůty, která počala běžet dnem podání žádosti a uplynula dnem 25. 6. 2010 a podle § 64 odst. 4 d.ř. žádost zamítl. Rovněž žalovaný postupoval v souladu se zákonem, když ve smyslu § 50 odst. 6 d.ř. odvolání žalobce proti rozhodnutí celního úřadu zamítl.

29. V žalobě žalobce uplatnil jeden žalobní bod, jehož obsahem jsou námitky směřující proti oběma rozhodnutím, jimiž bylo osvobození od daně z plynu a elektřiny žalobci přiznáno na dobu 5 let, do 18. 2. 2015, tzn. od 18. 2. 2010. Z tvrzené nezákonnosti těchto rozhodnutí, chybného procesního postupu žalovaného po zrušení původních rozhodnutí o návrhu žalobce z 3. 10. 2008 krajským soudem, a z nezákonného rozhodnutí celního úřadu, jímž bylo rozhodováno o prvním návrhu žalobce z 15. 1. 2008, žalobce dovozuje svůj nárok na osvobození od daně z plynu a elektřiny podle zákona č. 261/2007 Sb. od 1. 1. 2008. Dalším tvrzením v žalobě pak žalobce z uvedeného dovozuje svůj nárok na náhradu škody podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, která mu vznikla placením předmětných daní v době od 1. 1. 2008 do 17. 2. 2010 na základě nezákonných rozhodnutí celních orgánů (odst. 4 a 5).

30. V soudním řízení, ve kterém je nyní přezkoumáváno žalobou napadené rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce o vrácení přeplatku na dani, resp. zamítnutí odvolání proti takovému rozhodnutí celního úřadu, však nelze přezkoumávat zákonnost rozhodnutí celního úřadu o žádosti žalobce z 15. 1. 2008 ani zákonnost rozhodnutí celního úřadu a žalovaného, včetně jejich procesního postupu, při rozhodování o žádosti žalobce z 3. 10. 2008, jak požaduje v žalobě žalobce. Pokud by tak soud učinil, vykročil by při přezkoumání žalobou výslovně napadeného rozhodnutí chybnou cestou (viz obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2008, čj. 1 Afs 101/2008 – 60, dostupný na www.nssoud.cz). V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl: *Pokud by správce daně vydal rozhodnutí o převedení přeplatku na nedoplatek u jiné daně ještě před prohlášením konkursu, byl by takový jeho postup souladný se zákonem. Pokud tak však učinil až po prohlášení konkursu, byl jeho postup nezákonný. Uvedený závěr však nemá na souzenou věc vliv, neboť žalobce učinil předmětem sporu rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl žalobcovu odvolání proti rozhodnutí správce daně o nevrácení přeplatku, nikoliv o jeho převedení na nedoplatek. ... Žalobce nebrojil proti tomuto rozhodnutí řádným opravným prostředkem (reklamací) ani žalobou. Rozhodnutí tak nabylo právní moci v nezměněném stavu a žalovaný nemohl jinak, než z takového rozhodnutí, ač o jeho zákonnosti lze pro pádné argumenty pochybovat, vycházet a konstatovat, že ke dni žalobcovy žádosti neexistoval žádný vratitelný přeplatek. O jeho převedení na existující nedoplatek bylo totiž, jak shora uvedeno, již předtím pravomocně rozhodnuto.*

Závěr

31. V dané právní věci dospěl soud k závěru, že v mezích žalobních bodů nebyl žalobce zkrácen na svých právech ani rozhodnutím správního orgánu ani jeho postupem, proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

VI. Náklady řízení

32. Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdal.

P o u ě n í: **Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.**
(§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.)

V Plzni dne 31. srpna 2012

JUDr. Jana Daňková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová